
KONSTELLACYJA (2) *sb f*

o, e oraz pierwsze a jasne (w tym w a 1 r. błędne znakowanie), końcowe a pochylone.

sg *N* konstellacyjã (1). \diamond *G* konstellacyj(e)j (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XIX w.

Względne położenie Słońca, Księżyca i planet w stosunku do znaków Zodiaku oraz horyzontu, brane pod uwagę przy układaniu horoskopu; aspectus in caelo, natale astrum, constellatio, constitutio caeli ac siderum, genesis, genitura, horoscopus, positura stellarum a. astri, sideratio Cn [constellatio – zejście znaków niebieskich przy porodzeniu człowieczym Calep] (2) : iż za każdą rzeczą/ do których własność iego/ Conftellátia ná ten czas przypadáiąca/ niešie Oczko 30v.

Wyrażenie: »konstellacyja Marsowa« (1): pierwsza moiá z Łęczyckiej Ziemie byłá do Litwy/ á za pobudką Conftellaciey Marzowej [!] ná vkráynę Moskiewfká iázda/ gdziem ná Witebsku żołnierzką kilko lat słuzył StryjKron A3v.

Synonim: aspekt.

ZCh